

nuje veškeré formy transgenderismu i gender jako takový. Zdrojem legitimacy překračování není v jeho rámci, jak autoři ukazují, skrytá biologická či psychologická příslušnost ke druhému pohlaví/genderu, možnost nonkonformního genderového vyjádření se stává hodnotou sama o sobě a záležitostí lidské svobody. Otevřenost individuální volbě, a to včetně volby genderové nečitelnosti, je prosazována také v oblasti tělesných modifikací. Nečitelnost slouží jako zdroj nových identit i jeden z prostředků nové genderové politiky.

Jako celek přináší *The Transgender Phenomenon* komplexní přehled perspektiv, které se s různými formami transgenderových přestupů od počátku minulého století pojily a pojí. Každá z představovaných perspektiv je přitom podložena studiem nebývalého množství materiálů a zdrojů, ne vždy dobře dostupných. Má-li se dostat také na slabiny textu, jednou z nich je výraznější upřednostňování mužských přestupů. To pravděpodobně vyplývá jak z jejich numerické převahy, tak i z předchozích výzkumných zájmů Richarda Ekinse. Jistým nedostatkem je i přílišná metaforičnost názvů kapitol a podkapitol, která poměrně komplikuje ori-

entaci ve struktuře (jinak čtenářsky přístupného) textu. Nic z toho však nemění skutečnost, že se celkově jedná o detailní a spolehlivé uvedení do stále populárnějšího oboru transgender studies, jež vnáší vhled i do proměnlivosti společenských představ o genderu a sexualitě. Může nicméně posloužit také jako průvodce vzájemným sblížením současných transgenderových teorií s feminismem.

Literatura

- Benjamin, H. 1966. *The Transsexual Phenomenon*. New York: Julian Press.
- Ekins, R., King, D. 2006. *Blending Genders: Social Aspects of Cross-Dressing and Sex-Changing*. London, New York: Routledge.
- Garfinkel, H. (1967) 1984. „Passing and the Managed Achievement of Sex Status in an ‚Intersexed‘ Person, Part 1.“ Pp. 116–185 in *Studies in Ethnomethodology*. Cambridge: Polity Press.
- Kessler, S. J., McKenna, W. 1978. *Gender: An Ethnomethodological Approach*. New York: Wiley & Sons.

EPPLE, A., SCHASER, A. (EDS.). 2009. GENDERING HISTORIOGRAPHY. BEYOND NATIONAL CANONS. FRANKFURT AM MAIN & NEW YORK: CAMPUS VERLAG /
RUDOLF KUČERA

Analytická kategorie genderu jako nástroje pro zkoumání současných západních společností je ohrožena a s ní nejen obor dějin genderu jako specifické historické subdisciplíny, ale i samotný diskurs genderové rovnosti, který se v euroatlantickém prostoru podařilo během posledních dekád prosadit. Tak by se dala shrnout výchozí teze editorek sborníku textů, které si kladou za cíl z perspektivy dějin genderu kriticky přezkoumat dějiny moderní historiografie a s ní spojené kodifikace národních historických „kánonů“.

Co se týče současné situace, v řadě západních zemí jsou ve vztahu k genderovým nerovnostem hlavní cíle téměř stejné jako před třiceti lety, tedy narovnání rozdílů v příjmech, rovné šance v zaměstnání a veřejné sféře či větší ocenění reprodukční, neplacené práce. Co se však změnilo, je vnímání těchto cílů. Přestože přetrvávající sociální nerovnosti jsou stále do značné míry strukturované kolem genderových dělicích linií, není jejich narovnávání již vnímáno jako ten nejpálčivější problém. V rámci neustále se zvyšující citlivosti na nerovnosti globálního rozměru se ve veřejném

GEOPOLITICKÉ ZMĚNY V ORGANIZACI PÉČE A JEJICH SOCIÁLNĚPOLITICKÉ IMPLIKACE / Hana Hašková

Socioekonomické a demografické trendy posledních desetiletí přispěly k růstu deficitu péče a pečovatelské práce v evropských zemích. Politické reprezentace jednotlivých zemí Evropy jsou nuceny na tuto situaci reagovat, nezřídka ji však řeší nedostatečně nebo neadekvátně. Evropa tak zažívá růst sektoru pečovatelské práce v domácnostech, která je špatně placená a neregulovaná, a vykonávají ji (často v rámci šedé ekonomiky) ekonomicky, sociálně a nezřídka i etnicky a národnostně marginalizované ženy. Jejich podmínky a kvalita života, sociální zabezpečení a péče o jejich rodiny zůstávají na pokraji zájmu politických reprezentací i široké veřejnosti. Většina péče a pečovatelské práce, která se odehrává v domácnostech, zůstává společensky nerozpoznána, postrádá společenské uznání i dostatečné ekonomické zajištění. Na straně jedné je tento způsob neregulované flexibilní a málo placené pečovatelské práce vykonáván v neformálních podmínkách domácností těmi, kteří mají nejméně příležitosti na formálním trhu práce a ve společnosti (ženami s nízkým vzděláním, staršími ženami, imigrantkami, dlouhodobě nezaměstnanými ženami, osamělými matkami a pracujícími chudými ženami). Na straně druhé, využívání neformální placené pečovatelské práce je často jedinou (a nezřídka i státní politikou podporovanou) možností kombinování pracovního a soukromého života anebo zajištění péče ve středně příjmových rodinách. Změny v organizaci péče a pečovatelské práce v evropských zemích tak otevírají řadu sociálních, ekonomických, právních, politických a etických otázek, které se dotýkají zejména problematiky vzájemné závislosti jednotlivců jako základní lidské podmínky života, sociální marginalizace, exkluze a inkluze, migrace a hranic občanství, a v neposlední řadě genderových, třídních a etnických vztahů a nerovností.

prostoru prosazuje diskurs zdůrazňující flagrantní genderové nerovnosti a nespravedlnosti v mimoevropském světě (Weston 2002). Genderové nerovnosti (post)industrializovaných zemí tak nejsou podle editorek sborníku vnímány jako systematický, nýbrž spíše jako temporální problém, jehož vyřešení je již nastartováno, a je jen otázkou času, kdy k němu dojde. Gender se tak stává relevantním pouze v etnickém či náboženském kontextu, kdy je chápán jako komponenta širšího kontrastu mezi západní sekularitou a islámskou religiozitou.

V současné euroamerické historiografii se tento argumentační rámec odráží v subdisciplíně globálních dějin, která představuje patrně nejdynamičtější podobor historického bádání poslední dekády. Tato globální historiografie opouští národní stát jako základní heuristickou jednotku a eurocentrické civilizační modely jako interpretativní paradigma se zaměřuje primárně na zkoumání transnacionálních fenoménů, ustavení globálních komunikačních sítí a vzájemnou interakci jednotlivých kulturních okruhů (srovnej Bayly 2005; Osterhammel 2009). I přes veškerou metodickou a empirickou inovaci, kterou takové globální dějiny bezesporu přinášejí, jsou jejich základní východiska podle autorek sborníku z genderového pohledu krokem zpět. Zaměření na fenomény globálního rozměru nuceně staví do centra pozornosti aktéry disponující mimořádnou geografickou mobilitou a hlavními aktéry globálních dějin jsou tak podle textu Bonnie G. Smith „...muži na koních nebo velbloudech, na lodích, v tancích či v letadlech... Kdo zůstane doma, nemá v globálních dějinách místo“ (s. 34). Vzhledem k tomu, že to byly historicky právě většinou ženy, které „zůstávaly doma“, jsou nově konstruované narativy globálních dějin z genderového hlediska jednoznačné – globální dějiny jsou dějinami mužů.

Cílem, který si texty shromážděné do sborníků vytklly, je proto hledat cesty k navrácení genderu nejen do současné historiografie, ale i do jejích dějin. Přestože dějiny genderu se zhruba třicet let od svého vzniku prosadily jako svébytný obor historického výzkumu (srovnej Scott 1986), zůsta-

ly dějiny historiografie jako vědního oboru tímto trendem téměř nedotčeny. Práce z dějin historiografie jsou tak i nadále psány převážně (bílými) mužskými historiky socializovanými v euroamerické akademické kultuře, což se nevyhnutelně odráží i v jimi produkováných narativech. Dějiny historiografie jsou strukturovány kolem národního státu a historiografie samotná je vnímána i přes dynamicky se rozvíjející transnacionální dějepisectví stále jako převážně národní disciplína, čímž je vlastně jen reprodukován vztah vzniklý v rámci evropských národních hnutí 19. století (srovnej Chakrabarty 2006).

Texty svým geografickým záběrem nevybočují z evropského rámce a výrazněji nepřekračují eurocentrickou perspektivu. Nedá se tak říct, že by významněji promlouvaly do debaty o globálních dějinách, jak by se snad mohlo zdát ze zmíněného příspěvku Bonnie G. Smith. Kromě její studie věnující se americké historiografii v kontextu globálních dějin se autorky zaměřily na národní kontexty historiografie skandinávské, na historiografii německou, polskou, tureckou a britskou.

Maria Grever ve své studii analyzuje fenomén, který lze nazvat „renacionalizací“ dějin. Jedná se o jev, který podle ní nepostihuje ani tak odbornou historiografii, jako spíš populární reprezentace minulosti široce zakotvené v obecném povědomí. Pokusy francouzské a nizozemské vlády o závaznou kodifikaci národních dějin, které v posledních letech zvrhly debatu v celoevropském kontextu, jsou jí důkazem, že pluralitní diskurs o dějinách charakteristický pro euroamerické prostředí se dostává pod tlak normativních nacionálních narativů, které se snaží znovu nastolit jednotnou národní minulost a přispět tak k reformulování národní identity v podmínkách globalizovaných multietnických společností. Obrazy národních dějin jsou tak i přes etnickou různorodost obyvatel v řadě evropských států „nejbílejší v historii“ (s. 57). Tomu odpovídají i zažitá interpretace dějin historiografie, které jako jediné aktéry historického výzkumu vidí akademicky socializované muže konstruující

Akademickou diskusi nad touto měnící se situací v Evropě významným způsobem rozvinula mezinárodní konference Changing Social Organisation of Care and Its Implications for Social Politics, kterou uspořádal ve dnech 13.–14. 5. 2010 ve slovinské Lublani Peace Institute – Institute for Contemporary Social and Political Studies.

Konferenci zahájila úvodní přednáškou Fiona Williams z University of Leeds, která analyzovala, jakými způsoby je v Evropě různými politickými aktéry definována potřeba péče. Analýzou existujících definic potřeby péče se lze totiž přiblížit porozumění současnému vývoji v oblasti politiky péče v Evropě. Na straně jedné identifikovala požadavky na státní podporu péče, které vznikají (zespoda) na úrovni sociálních hnutí a organizací těch, kteří zajišťují placenou či neplacenou péči a pečovatelskou práci, nebo těch, kteří potřebují péči. Na straně druhé identifikovala definice potřeby péče formulované (zeshora) na státní nebo nadnárodní úrovni, které se s požadavky formulovanými zespoda vzájemně doplňují nebo jsou s nimi naopak v rozporu. Tyto dvě základní perspektivy reprezentují překrývající se, ale také soupeřící interpretační rámce potřeby péče: sociální spravedlnosti (zespoda) a sociální investice (zeshora). Důsledky rámování potřeby péče konceptem sociální investice měly ambivalentní dopad na požadavky sociální spravedlnosti v souvislosti s potřebou péče. Ačkoliv rámování potřeby péče konceptem sociální investice de facto vytvořilo politický prostor pro vyjednávání redefinice potřeby péče v souvislosti s požadavky sociální spravedlnosti, zároveň to vedlo i k prosazení politik, které požadavky sociální spravedlnosti oslabily. I když vývoj politiky péče v Evropě doznal pozitivních posunů v oblasti ekonomické redistribuce i společenského uznání jak těch, kteří zajišťují péči a pečovatelskou práci, tak i těch, kteří potřebují péči, limit ekonomické redistribuce se projevuje zejména v definici těch s potřebou péče jako konzumentů, kteří mají možnost výběru péče, nikoliv občanů, kteří uplatňují svá práva.

svými pracemi úzký vztah dějin a národní identity. Koncept uzavřených národních dějin je tak postaven do přímé souvislosti s maskulinními praktikami akademické historiografie i populárních historických obrazů.

Irma Sulkunen a Tiina Kinnunen se ve svých studiích věnují konstrukci kánonů finské národní historiografie. Oba texty podávají detailní obraz o praktikách genderové exkluze praktikovaných ve finské historiografii zhruba do poloviny 20. století. Ženské historičky zde byly vytlačovány a jejich práce byly univerzitními katedrami systematicky opomíjeny. Historiografie pěstovaná ženskými aktérkami se proto ve finském případě nuceně omezovala na poloprofesionální pokusy a na uzavřené debaty mezi jednotlivými historičkami, které ale neměly potenciál více ovlivnit panující historiografický diskurs.

Zcela jiná byla naproti tomu situace v Polsku 19. století. Claudia Kraft ukazuje patrně v nejpřesvědčivější studii celého sborníku, jak specifický kontext „utlačovaného“ národního hnutí v Polsku, které na konci 18. století přišlo o vlastní státnost, zásadním způsobem ovlivnil vznik moderní polské historiografie i širšího historického povědomí. Jelikož polská národní historiografie měla v první polovině 19. století v prostředí ruského či pruského státu jen malou šanci se institucionálně ukotvit, hrála v kodifikaci národního historického kánonu formativní roli krásná literatura. C. Kraft si proto bere některá klasická díla jak polské historiografie, tak i literatury přelomu 18. a 19. století a podrobuje je zcela novému, genderově reflexivnímu čtení. Povedenou analýzou ukazuje, jak se v polské historické paměti konstituovaly některé genderové kategorie zcela odlišně od německého nebo francouzského případu. Kategorie mateřství, chápána jako příspěvek národnímu hnutí, byla vyňata ze soukromé sféry a stala se nedílnou součástí polské národní emancipace, a v důsledku tak umožnila větší začlenění žen do veřejného diskursu. Zatímco v západní Evropě došlo během první poloviny 19. století k právní kodifikaci rodiny jako základní instituce soukromé sféry, polská reformně oriento-

vaná historiografie a politická reprezentace konceptualizovala rodinu naopak jako integrální součást sféry veřejné.

Naproti tomu postupná polská národní emancipace během 2. poloviny 19. století znamenala paradoxně sílící genderové vyloučení jak ženských historiček, tak i genderově reflexivních narativů. Postupně s tím, jak se polská historiografie institucionalizovala, se psaní dějin stávalo, podobně jako v jiných zemích, výhradně mužskou doménou. Polská historiografie tak prošla během 19. století dynamickým procesem, kdy bylo úspěšné formování moderního polského národa spojeno s vyloučením žen jak z pozice subjektů historických narativů, tak i z pozice aktivních historiček. Text Claudie Kraft patrně nejsilněji dokládá tezi, která implicitně prostupuje více studiemi, že vznik národního hnutí a státu a s ním i moderní historiografie by nebyl možný bez striktního genderového vyloučení ženských subjektů.

V již méně přesvědčivých studiích se věnují Ulrike Gleixner genderovému kontextu v církevních dějinách pietistického hnutí a Ruth Balzirai-Lumbroso reprezentaci ženských historických postav v tureckém popularizačním dějepisectví. Zatímco U. Gleixner postupuje značně mechanistickým způsobem, když prakticky pouze vyjmenovává ženské pietistky a historičky tohoto reformního hnutí, R. Balzirai-Lumbroso směřuje analýzu populárních obrazů žen v rámci historické paměti poválečného Turecka s přehodnocením ženského vlivu na vrcholnou tureckou politiku raného novověku. Z absence přesně formulovaných otázek pramení i poměrně nejasné závěry obou textů, které oscilují mezi reflexí dějin historiografie o ženách a samotnými dějinami žen.

Kristia Cowman podrobuje genderové analýze historiografické narativy věnující se dějinám britského volebního práva, zejména známým kampaním za volební právo žen konce 19. a počátku 20. století. Vliv historiografie hnutí za ženské volební právo na britskou historiografii hlavního proudu byl podle ní velmi pomalý a začal se plně projevovat až s příchodem druhé vlny feminismu v 60. letech

Druhou úvodní přednášku přednesla Elin Peterson z University of Madrid, která na příkladu analýzy veřejných diskusí ve Španělsku a ve Švédsku nad problematikou kombinování práce a péče, ne/závislosti jedinců a práce v domácnosti ukázala, jakým způsobem a v jakých případech jsou různé skupiny žen a mužů privilegovány nad jinými, a jaké nerovnosti jsou v těchto zemích politicky a diskursivně z(ne)viditelnovány jako ne/problematické. Její analýza poukázala na stinné stránky španělských i švédských diskursů a politik péče. Jinými slovy identifikovala, jakým způsobem dominantní diskursy o genderových vztazích a jejich normativní předpoklady v těchto dvou zemích posilují třídní privilegia a privilegia rámovaná etnicitou některých nad „jinými“ (ženami). Ve své empirické studii vzala vážně kritiku vize sociálního státu, který zajišťuje genderovou rovnost pouze pro „bílé“ pracující muže a ženy střední třídy, a ukázala na důležitost studia péče a domácí práce vždy s ohledem na další existující nerovnosti ve společnosti a zejména na ty skupiny žen (babičky, ženy z nízkých příjmových vrstev, migrantky), které bývají v analýzách pracujících matek a rodin středních tříd marginalizovány.

Celkem bylo na konferenci prezentováno více než 20 referátů, které zpravidla velmi úzce navazovaly na dvě výše uvedené úvodní přednášky a týkaly se jednoho či více z následujících témat: teorie péče, sociální organizace péče a globální politické ekonomie péče; péče z pohledů sociální spravedlnosti, rovnosti a inkluze; sociálních nerovností, chudoby a organizace péče na lokální úrovni; migrace a globálních „řetězců péče“; třídních, etnických a genderových vztahů ve formálním a neformálním sektoru pečovatelské práce; etiky práce a etiky péče; péče z hlediska občanství; v neposlední řadě deficitu péče v souvislosti se stárnutím populace, měnícími se formami rodiny, genderovými nerovnostmi a zaměstnaností žen.

Vzhledem k připravovanému sborníku z konference bude umožněn přístup k nejzásadnějším příspěvkům z konference široké veřejnosti v knižní podobě, kterou vydá Peace Institute – Institute for Contemporary Social and Political Studies v editorství Majdy Hrzenjak.

20. století. Zvětšený zájem o ženské hnutí za volební právo však neměl paradoxně za následek trvalejší ustálení genderově reflexivního dějepisce, ba právě naopak. Během 70. let se prosadil velmi silný revizionistický diskurs stylizující britské sufražetky do pozice zmatených, často frustrovaných žen léčících si svou politickou angažovaností osobní selhání. Teprve koncem 80. let, tedy v momentě, kdy byla většina přímých akterek kampaní za ženské volební právo již po smrti, se začal prosazovat feministický narativ chápající toto hnutí jako součást celkové emancipace britské společnosti. Přestože podobná východiska sdílela feministická britská historiografie již od 30. let 20. století, musela na její obecné uznání čekat zhruba padesát let.

K. Cowman tak přináší další empirické poznatky pro tezi o organickém propojení moderní historiografie s maskulinním sociálním prostředím. Jak konstatuje Sylvia Paletschek v krátkém komentáři k předloženým studiím, symbolický řád klasických historiografických narativů 19. a první poloviny 20. století odpovídal takřka výhradně mužskému světu (s. 163).

V poslední studii sborníku se Heike Anke Berger zaměřuje na genderové aspekty akademické historiografie nacistického Německa. Sledováním osudů pěti historiček východní Evropy dochází k překvapivému závěru, že přestože se akademická historiografie po nacistickém převzetí moci v roce 1933 uzavírala ženským historickým ještě více, než tomu bylo za Výmarské republiky, mohly ženy s patřičným vzděláním a hlavně jazykovými schopnostmi najít přechodně uplatnění v neuniverzitních výzkumných institutech. Ústřední roli zde hrála především jazyková kvalifikace, která některým historičkám ovládajícím slovanské jazyky umožňovala podržet si své místo v ideologické mašinerii nacistického výkumu východoevropských dějin. Čím více se však německá historiografie východních dějin dostávala do přímého kontaktu s válkou, tedy zejména po vypuknutí konfliktu se Sovětským svazem v létě 1941, tím více se profesionální historiografie maskulinizovala a historičky

tak přicházely o svá poslední zachytná působiště. Podřízení historického výzkumu zájmům armády a především SS mělo za následek přímou kooptaci exponentů těchto složek do patřičných výzkumných institucí. Z pochopitelných důvodů mezi těmito exponenty ženy nefigurovaly.

Celý sborník tak přináší reprezentativní přehled možných východisek genderově reflexivních dějin moderní historiografie. Společným jmenovatelem všech studií je perspektiva nepřebírající kritéria, podle kterých je jediná „vědecká“ historiografie ta, která byla produkována na univerzitních katedrách a která byla a je inherentně propojena s institucemi národního hnutí či státu. Rozšířením záběru na krásnou literaturu s historickou tematikou, nejrozličnější autonomní hnutí, diskusní feministické kroužky či méně etablované neuniverzitní instituce se autorkám podařilo identifikovat řadu akterek, které působily jako více či méně úspěšné historičky po celé Evropě. Některé konkrétní texty mohou posloužit jako vhodný impuls pro další výzkum nejen po empirické stránce, ale i po stránce teoreticko-metodologické. Jako nejinspirativnější se v tomto kontextu jeví zejména výše uváděná analýza Claudie Craft.

Na druhé straně nelze přehlédnout ani slabiny celého souboru. Ne všechny texty jsou na stejné teoretické a argumentační úrovni. Některé se ani tak nezabývají dějinami historiografie jako konstruováním alternativních interpretací minulosti. Řada textů poté chápe dějiny genderu poněkud mechanisticky-aditivním způsobem, kdy pouze doplňují ženy do těch historických obrazů, kde podle nich dosud chyběly. Ženské aktérky se tak stávají sice ne již přehlíženým fenoménem, ale jakýmsi přivažkem již stávajících historických vyprávění strukturovaných kolem kategorií zkonstruovaných a prosazených v souladu s nacionálně-maskulinním řádem národní historiografie 19. století (více viz Alexander 1994). Dějiny genderu se tak ve výsledku neliší od dějin žen a kategorie genderu je zbavována svého analytického potenciálu pro zkoumání difference (Scott 2001).

ZPRÁVA Z VÝROČNÍ KONFERENCE BRITSKÉ SOCIOLOGICKÉ ASOCIACE: GLASGOW 7.–9. DUBNA 2010 /

Lenka Formánková

Britská sociologická asociace oslaví příští rok 60 let své existence. V rámci své dlouholeté historie se stala platformou pro pořádání široké palety tematických konferencí a odborných setkání. Mezi pravidelné akce patří výroční konference asociace, která se koná každoročně na některé z britských členských univerzit.

Letošní výroční konferenci na téma Nerovnosti a sociální spravedlnost pořádala ve dnech 7. až 9. dubna Caledonská univerzita ve skotském Glasgow. Jednalo se o velkou akci, které se zúčastnilo několik set socioložek a sociologů z Velké Británie společně s menším počtem zahraničních hostů. Protože oficiální program konference obsahuje přes 400 abstraktů, bylo by nerealistické snažit se v následujícím textu sumarizovat námětovou varietu všech vystoupení. Hlavního tématu konference se striktně dotýkala hlavně plenární vystoupení, v panelových vystoupeních byla autorkám a autorům dána relativně velká tematická volnost. Program byl členěn do 15 tematických sekcí odrážejících výzkumná témata dominující současné britské sociologické komunitě.¹

V této zprávě nejprve představím sociologické osobnosti, které vystoupily v rámci hlavních plenárních sekcí. Následně se pokusím stručně reflektovat témata genderově a feministicky zaměřených prací, které byly během tří dnů předneseny v rámci subplenárních sekcí a tematických panelů.

V hlavních plenárních sekcích vystoupil významný představitel soudobého výzkumu v oblasti sociálních nerovností profesor Loïc Wacquant působící na Kalifornské univerzitě v Berkeley a dále v pařížském Centre de sociologie européenne. Ve své práci se zaměřu-

Přesto je však tematika otevřená sborníkem inovativní. Dějiny historiografie nebyly dosud z genderových pozic téměř vůbec reflektovány a předkládané texty ukazují, jak deficitní toto opomíjení dosud bylo. Sborník má proto velký potenciál rozšířit debatu, která možná povede k zásadní revizi našeho současného chápání toho, jak vznikla, fungovala a možná z části ještě funguje moderní historiografie.

Literatura

Alexander, S. 1994. *Becoming a Woman and other Essays in 19th and 20th Century Women's History*. London: Virago.
Bayly, C. A. 2005. *The Birth of the Modern World 1780–1914. Global Connections and Comparisons*. Malden, Oxford, Carlton: Blackwell.

Chakrabarty, D. 2006. „Global and Multicultural Discipline of History?“ *History and Theory*, Vol. 45: 101–109.
Osterhammel, J. 2009. *Die Verwandlung der Welt. Eine Geschichte des 19. Jahrhunderts*. München: C. H. Beck.
Scott, J. W. 1986. „Gender: A Useful Category of Historical Analysis“. *American Historical Review*, No. 91/92: 1053–1075.
Scott, J. W. 2001. „Millennial Phantasies. The Future of „Gender“ in the 21st Century.“ Pp. 19–37 in Honegger, C., Arni, C. (eds.). *Gender. Die Tücken einer Kategorie*. Zurich: Chronos.
Weston, K. 2002. *Gender in Real Time. Power and Transience in a Visual Age*. New York, London: Routledge.

O RODINÁCH A RODINNÝCH POLITIKÁCH V RÁMCI EVROPY /

HANA MAŘÍKOVÁ¹

KAPELLA, O., RILLE-PFEIFFER, C. RUPP, M., SCHNEIDER, N. F. (EDS.).

2009. *DIE VIELFALT DER FAMILIE*. OPLADEN: VERLAG BARBARA BUDRICH & MI: FARMINGTON HILLS.

Sborník příspěvků z třetího evropského kongresu „vědy o rodině“ zaměřeného na rozmanitost evropské rodiny nese totéž označení jako tento kongres *Die Vielfalt der (europäischen) Familie*, který se konal v červenci minulého roku ve Vídni. Tak jako kongres i sborník je členěn do několika oddílů (viz „Podoby rodiny“, „Genderové role v rodině“, „Globalizace a výzvy pro rodinu“, „Rozvoj a dynamika rodiny v Evropě“), avšak předchází jim ještě úvodní část obsahující tři příspěvky různorodé svým obsahovým zaměřením.

První z nich „Sozialpolitik, Familie, Geschlecht in Europa“ od Ilony Ostner je zaměřena na probíhající debatu o „sociálních politikách, které fungují“, resp. na otázky, které leží v jejich pozadí – konkrétně na to, jak lze podpořit

zaměstnanost žen při zachování, či dokonce zvyšování porodnosti. To jinými slovy znamená, že autorka se ptá, jak lze „vhodně“ či „účinně“ investovat do lidských zdrojů. Na strukturální úrovni se zaměřuje na identifikaci podobností a rozdílů v sociálních politikách podporujících rodičovství a zaměstnanost rodičů v osmi západoevropských zemích. Z provedených a v textu prezentovaných analýz je zřejmé, že v těch zemích, kde je podporována flexibilita pracovního trhu, zejména flexibilita placené práce pro ženy, je vyšší jak porodnost, tak i rozsah a kvalita poskytované formální péče o děti v předškolním věku.

Autorka dalšího z úvodních textů („Familien heute: Die Perspektive des Kindes“) Lieselotte Ahnert se v něm zamě-

je mimo jiné na sociologii města, problematiku urbanizace chudoby, rasovou nerovnost, sociální teorie a etnografický výzkum, o jehož rozvoj se zasloužil jako spoluzakladatel a bývalý editor odborného časopisu *Ethnografie*.

V rámci svého vystoupení první den konference představil svoji knihu „*Prison of Poverty*“, která byla již přeložena do 20 světových jazyků. Text dává do souvislosti globální akceptaci „trestajícího“ přístupu v kázeňských politikách a celosvětově rozšířený neoliberální diskurs v oblasti veřejných politik. Paternalistické programy kázeňských politik jsou podle L. Wacquanta svou podstatou zaměřené na penalizaci chudoby. V ekonomicky rozvinutých společnostech slouží jako nástroje řešení sociálních nejistot a společenských problémů, které se objevují ve velkých městských aglomeracích jako důsledek neoliberálních politik zaměřených na ekonomickou deregulaci a redukci výdajů na programy sociálního státu. Tento „trestající“ diskurs v oblasti kázeňských zařízení je podle profesora L. Wacquanta šířen nejen na úrovni politických reprezentací, ale také činností think tanků a dalších výzkumných institucí.

Druhý plenární příspěvek přednesla profesorka sociální politiky Karen Rowlingson působící na univerzitě v Birminghamu v Institutu aplikované sociální politiky jako ředitelka Výzkumu a transferu vědomostí. Jedním z hlavních výzkumných zájmů profesorky Rowlingson je problematika finanční jistoty jednotlivců, rodin a domácností. Podobně jako L. Wacquant i K. Rowlingson kritizuje, přestože z rozdílných pozic, neoliberální hodnoty volného trhu a redukce redistributivních politik sociálního státu. Ve svém příspěvku s titulem „Jak můžeme vyřešit problém bohatých“ se zaměřila na problematiku nerovné a nespravedlivé redistribuce bohatství v současné Británii, která se stala ještě patrnější v kontextu stávající ekonomické krize. V rámci svého příspěvku navrhla profesorka K. Rowlingson dvě možná sociálně politická řešení rostoucí ekonomické propasti mezi chudými a bohatými. První cestou eliminace